

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 98

číslo: 34

26. srpna 2018

Cena: 8 Kč

Setkání s žitavskými evangelíky

Když jsme při putování po Žitavě nahlédli do nejbližšího náhodného kostela, byli jsme osloveni a pozváni dovnitř. Dověděli jsme se od velice příjemné paní, že to je chrám St. Johanne (sv. Jana), který patří evangelické církvi luterského vyznání v Žitavě. Byla to, jak se později ukázalo, službu konající sekretářka br. faráře sestry Anett, která nám představila dalšího člena náboženské obce bratra Felixe. Když se dověděli, že jsme z husitské církve, oba nás ochotně seznámili s historií a se současným stavem budovy kostela i s činností obce.

Jejich kostel má bohatou historii. Stavbu původního románského kostela pro řád johanitů vystřídala gotická přestavba. Kostel byl zničen v r. 1755 za sedmileté války a znovu přestavěn v barokním slohu. Současná stavba ve slohu klasicismu pochází od architekta a malíře K. F. Schinkela. Většina ze současných úprav byla dotována z evropských fondů. Krásně působí oltář s malbou sedícího evangelisty Jana, nad nímž se klene hvězdné nebe. Obec právě připravuje nový zvon, jehož zavěšení se plánuje na 30. září. Kostel sv. Jana

je největším evangelickým kostelem v regionu s právem provádět křty. Náboženská obec o 3000 členech se pečlivě stará o svůj duchovní a kulturní život. Ve spolupráci s Církví evangelickou metodistickou a Římskokatolickou vydává přehledy o církevních a kulturních akcích v Žitavě. V programech najdete kromě nabídky pořadů, jako jsou hudební kroužky, oznámení o bohoslužbách pro dospělé, pro děti a rodiny, informace o setkávání mladých rodin, seniorů, organizace poraden pro mládež a další akce. Každých 14 dní se v kostele pořádají koncerty i za účasti zahraničních hudebníků; např. 5. října vystoupí hornista R. Baborák s varhaníkem A. Bártou z ČR. Náš průvodce br. Felix má kromě hrani na trubku při těchto koncertech na starosti i šedesát metrů vysokou věž, z níž dvakrát denně vytrubuje krásné fanfáry, o čemž jsme se přesvědčili. Z nadšeného vyprávění členů náboženské obce luterského vyznání vyzařovala radost a nadšení.

Přejeme jim i jejich církvi, aby se jim dílo a je-jich záměry s Boží pomocí úspěšně zdařily.

Čestmír a Milada Holečková

Matka Tereza jednou řekla: „Potřebujeme nalézt Boha a on nemůže být nalezen v hluku a shonu. Bůh je přítelem ticha. Popatřme na přírodu, stromy, květiny, trávu - rostou v tichu. Pohledme na hvězdy, měsíc a slunce - pohybují se v tichu.“

Péče o kulturní a duchovní dědictví v Žitavě

Při prvním setkání s tímto městem padne cizímu návštěvníkovi do oka řada kostelů, u kterých bez hlubšího pátrání není jasné, ke které církvi patří. Ve středu města se dbá na čistotu a květinovou výzdobu i údržbu několika kašen s fontánami. Nezapře se bohatá kulturní historie s duchovním nábojem a vazbou na české země, i když město v minulosti několikrát utrpělo změnami a ztrátami. Žitava s okolím byla ve středověku součástí Českého království a tento vliv je patrný dodnes, zejména při rozhovorech v kostelích nebo v Kulturně historickém muzeu. Město získalo od krále Přemysla Otakara II. důležitá privilegia a za doby císaře Karla IV. se dále úspěšně rozvíjelo; později bylo součástí takzvaného Šestiměstí. V době protireformační poskytla Žitava úkryt 1000 rodinám českých exulantů před pronásledováním katolíky a prostor pro vyznávání víry. Z mnoha histo-

rických památek ve městě jsou nejznámější Velké a Malé postní plátno. Jejich účelem bylo po dobu postní zakrýt oltář pro oddělení liturgických obřadů prováděných knězi od veřejnosti a soustředit úsilí věřících na očistu těla i ducha zejména meditací. Velké postní plátno o 90 obrazech s vybranými příběhy ze Starého i Nového zákona umožňovalo seznamovat se s Bibli názorným způsobem. Třebaže potřebovat zakrývat oltář

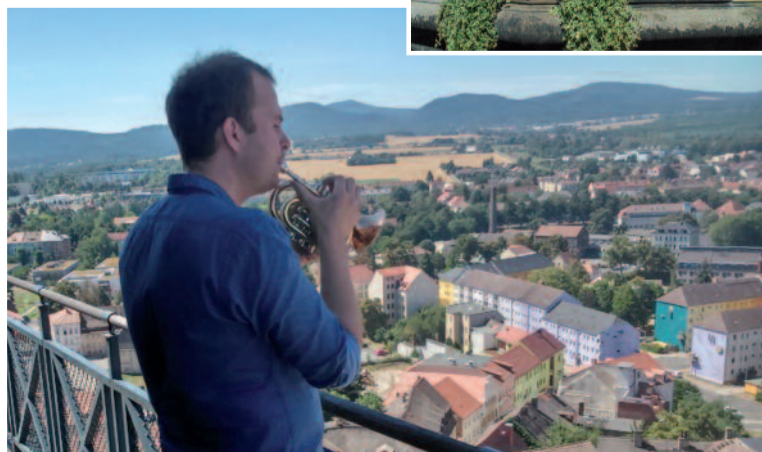

postními plátny Martin Luther neuznával, plátna v evangelických kostelích sloužila až do 16. století. Používání postních pláten bez náležité údržby a jejich nevhodné uskladňování v pozdější době stav pláten zhoršovalo, ke značnému poškození došlo na konci 2. světové války. Pro záchranu bylo nutno dlouhou dobu získávat prostředky na odbornou práci historiků, pro restaurování, dále vynakládat úsilí pro obstarání velkých finančních prostředků v Německu i od světové kulturní veřejnosti.

Velké postní plátno o rozměrech 8,2 x 6,8 m vytvořené v r. 1472 neznámým umělcem je po obnově vystaveno od r. 1999 v odsvěceném kostele sv. Kříže ve vitríně, která je největší na světě (Guine-sova kniha rekordů). Malé postní plátno o rozměrech 4,3 x 3,5 m vytvořené v r. 1573 neznámým mistrem na objednávku evangelické obce, kdysi zakrývalo hlavní oltář až do r. 1684. Nyní je po nezbytných úpravách vystaveno od konce r. 2005 v Umělecko-historickém muzeu města Žitavy, bývalém františkánském klášteře.

Obě plátna jsou považována za jedny z nejdůležitějších a zachráněných kulturních dědictví na světě. Zobrazení hlavních biblických příběhů v přehledné podobě jako tomu je na Velkém postním plátně může být vhodným příkladem pro seznamování se s Bibli i v současné době.

Milada Holečková

Umělecké obrázky naší sestry v turnovské galerii

Od členů naší církve jsme zvyklí, že převážně posílají do Českého zápasu svá díla ve formě prózy, poezie či odkazů na ně a dále náboženské úvahy a rozborů. K výjimkám patří postřehy a dojmy z obrazových děl našich členů.

Takovou je i drobná dočasná výstava sestry Elišky Peroutkové v turnovském GRANÁTU (do konce září) s olejomalbami, obrázky vytvářenými akvarelovou pastelkou i v kombinaci s další technikou. Inspiraci našla umělkyně v ji důvěrně známém Českém ráji mezi lidmi a roubenými stavbami, jak dosvědčuje obrázek Trhy turnovské, také obrázek na dřevě pod názvem Oltář Vojtěchu Kopicovi, který je inspirován jeho texty vytesanými v pískovcové skále blízko jeho roubené stavby. Autorka nezapomíná ani na malířku Amálii Mánesovou, která tento kraj milovala a v něm tvořila. Tuto lásku vyjádřila sestra Eliška v dílku pod názvem Růže pro Amálku umělecky znázorňujícím zříceninu hradu Trosky.

Ze všech obrázků autorky vyzařuje láska a oddanost k tomuto kraji a víra v člověka vedeného rukou Boží. Duši návštěvníka této výstavy naplňují obrazy zvláštním pokojem; a tak toto dílo rezonuje s literárním klubem „Dialog na cestě“ působícím při NO Karlín, v němž je autorka rovněž činná. Lze si jen přát, abychom se s uměleckou tvorbou sestry Peroutkové mohli co nejvíce seznamovat na dalších vernisážích i v literárním klubu. (další obrazy autorky najdete na www.ccsch.cz v sekci fotogalerie)

Čestmír Holeček

Nepotřebnost dávné historie?

Prožíváme konec prázdnin, a když se za letními dny ohlédneme, rozhodně by nemělo za tímto časem zůstat jakési neurčité prázdno. Věřím, že každý z nás, sestry a bratři, by mohl dát svědectví života víry. Je toho mnoho, co jsme prožili, z čeho se těšíme - co nám bylo dáno prožít. Týkají se nás děje, které jsou součástí blízké i dávné historie a mají pro nás nepominutelný přesah.

Hned na začátku letošních prázdnin v předvečer svátku Mistra Jana jsme si ve Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové při ekumenických bohoslužbách připomněli Husovo slovo o pravdě a radovali se z nově vydané knihy Jana Rokyty Podoby eklesiologie v českém reformním hnutí. Knihu uvedl Martin Chadima a po malém občerstvení jsme si vyslechli recitál písničkáře a básníka Jiřího Smrže. Znovu jsme si potvrdili ono známé, že vedle soustředění se na prožívanou přítomnost a plánování budoucna, rozhodně má smysl zabývat se historií jak svého života, tak i své země. Královéhradecké diecéze CČSH proto vydala publikaci Jana Rokyty. Ta sice popisuje dobu, která je velmi vzdálená a zdánlivě pavučinami omšelá, ale je to i doba velmi inspirativní díky své neochabující touze hledat a najít odpovědi na tehdejší potřeby života. Tato kniha se snaží svým čtenářům přiblížit proměnu církve v čase počátku české reformace. Autor v ní s poctivostí sobě vlastní propojil velké množství informací, literatury, pramenů, jasně prokázal, že tomuto období rozumí, má dar předat ucelenější pohled i nám a jeho práci vysoce hodnotí i renomovaní historici prof. Petr Čornej a prof. Martin Weis.

Známe úsloví praví, že rozumět historii, znamená rozumět současnosti. Ohlížet se, zachytit nadhled a potřebu dalšího směřování, je čímisi, co je pro nás zcela přirozeným a nikdy neukončeným posláním, které nám světuje náš Pán. Doufám, že se nám to bude stále dařit v osobním přemítání nad prožitými dny a také i v celém našem církevním společenství.

Pavel Pechanec, královéhradecký biskup

Klášter

Jitka Bonaventurová

Ticho v rajské zahradě.

Rajské ticho

ve stínu bělostných zdí, ve stínu palem, myrt a citroníků,
ve stínu majestátní hory.

Věžní hodiny tiše odměřují čas, který plyne jako dech.

V šeru kostela posvěcený obraz

Panny Marie nanebevzaté.

Tiché modlitby se vznášejí k duhovým vitrážím.

Na obrazech pokorně kráčí Kristus

po své křížové cestě.

Z kazatelského plánu

14. neděle po svatém Duchu

Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu, tvému jménu, Nejvyšší, pět žalmy, hlásat zrána tvoje milosrdenství a v noci tvou věrnost.

(Žalm 92, 2-3)

První čtení: Jozue 24, 1-2a.14-17.18b

Tužby pro dobu po Duchu svatém (III):

2. Abychom podle zděděné víry na každého dne žili a navzájem si odpouštěli, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom po chlebu z nebe a kalichu spásy toužili a za ně děkovali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku, Hospodine, děkujeme ti, že svůj lid sytíš slovy věčného života. Pomoz nám správně se rozhodovat a rozlišovat mezi dobrým a zlým! Osviť nás, Bože, svým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Efezským 6,10-18

Evangelium: Jan 6,56-69

Verš k obětování: Žalm 86,4

Verš k požehnání: Jan 6,63b

Modlitba k požehnání:

Panovníku, Hospodine, zachraň nás uzdravující silou své lásky! Ved' nás, abychom se ti líbili ve všem, co děláme. Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 77, 86, 87, 64, 104, 116, 185

Pozvánka na Zderaz

Při příležitosti Světového kongresu FISAE – spolku sběratelů exlibris a malé grafiky (v pražském hotelu Pyramida od 28. 8. do 2. 9. 2018) se v kostele sv. Václava Na Zderaze, Resslova 6, Praha 2 koná výstava grafické tvorby a exlibris Františka Bílka. Výstavu pořádá výtvarník a sběratel Pavel Hlavatý, kustod sbírky. Při vernisáži pro účastníky kongresu a veřejnost ve čtvrtek 30. srpna v 16.30 hodin zahraje Duo Eco (E. Franců, P. Roubíčková-Franců). Výstava, přístupná v úterý, středu a čtvrtek od 13 do 17 hodin, potrvá až do 13. 9. 2018.

V kostele sv. Václava na Zderaze jsou tato významná Bílkova díla:

1. monumentální socha Ukřižovaného, vyřezaná v roce 1930 z modřínového dřeva
2. oltářní stůl z lipového dřeva, se šesti postavami z české historie
3. zajímavé je zpracování rozměrných svícňů v podobě rukou
4. chrámové lavice jsou zhotoveny podle projektu F. Bílka, s reliéfy zoomorfických motivů
5. kněžišti vévodí monumentální plastika Ukřižovaného, který je ještě větší a lépe zakomponovaný, než proslulý Bílkův křucifix v katedrále sv. Víta na Pražském hradě

„František Bílek, ač je ryze svůj, je náš. Jeho práci obdivujeme, milujeme pro její záhadnost, metafyzičnost a mimozemskou sdílnost. Je to duchovno, které má pohladit, uklidnit a dávat naději. Tedy to, co tady stále více chybí. Jste očekávání a vítání,“ zve Pavel Hlavatý, kustod.

Bilkův kalich s motivem přesýpacích hodin

Je mlha? Potřebujete kompas!

... Nepříjemným či závažným rozhodnutím nikdo z nás neujde, jsou přirozenou součástí lidského života. Nebavíme se jich ani tím, že je budeme ignorovat, stejně jako se nemůžeme zbavit špinavých rukou nebo prázdné benzínové nádrže. Kdyby tak šlo někdy poslat do nebe fax nebo telegram: „Nenadale potize stop, sdělte obratem reseni stop.“ To by bylo něco!

Přišla by odpověď, člověk by se zachoval podle rady a bylo by po problémech. Napadlo mě to při čtení zprávy o jedné společnosti pro výzkum počasí, která vyvinula nový meteorologický satelit, jenž prý bude schopen zmapovat i nejtěžší klimatické podmínky, což usnadní složitý letový provoz. Pozorohodný je výrok jednoho z autorů, který prý prohlásil, že pomocí tohoto zařízení se kapitánem letadla může stát každý jezevčík. Ale dost legráček, vraťme se z výšin atmosféry na zem. Každý z nás jistě zažil stav, kdy bylo kolem něho pořádně zataženo: všude jen mlha, člověk se marně rozhlíží, stejně nevidí na krok. Lidé v té chvíli reagují různě, ale jak se má zachovat křesťan? Neztrácet hlavu, víc si uvědomit svou závislost na něčem jiném. Snažit se pochopit vyšší vůli a přijmout ji v konkrétní situaci. Ukáže se, že mlha nevadí tomu, kdo má spolehlivý kompas.

Ervin Kukuczka, z knihy O moudrost je zapotřebí usilovat

Nad Písmem

Svou sílu hledejte u Pána

Jan 6,56-69

Známy obraz Božího bojovníka korunuje Pavlovy apoštolské rady v závěru dopisu křesťanům do Efezu. „Oblečte plnou Boží zbrojí!“ Představují si římského vojáka a jeho výstroj vzor 60 podle komiksového Asterixe. Dětem se to dobře vysvětluje i maluje. Bederní pás, pancíř na hrudi, boty, přilba s chocholem, kulatý štít a dlouhý meč.

Pavel však upozorňuje: nebojujeme proti lidským nepřítelům, ale proti zlým mocím (jména a projevy Zlého nechť si každý dosadí podle vlastní zkušenosti a tradice). Je to boj duchovní a v něm jsou zbraně světa a lidská síla k ničemu. Zlá moc je snadno přemáhá, když chybí výstroj Boží. Jaké máme zbraně? Bederní pás pravdy, pancíř spravedlnosti, obutí pokojem, štít víry, přilba spaseení. To jsou vlastně dary a zaslíbení Ducha svatého, abychom mohli „v den zlý se postavit na odpor a obstát“. Bez Boží pomoci a darů ve svých zápasech leckdy prohráváme, tím bolestněji, čím víc spoléháme sami na sebe a své schopnosti. Dary Ducha a zaslíbení, když máme víru, hledáme pravdu a spravedlnost, neseme pokoj a naději, nás chrání a sílí. „Svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci“.

Že jsem, děti, na něco zapomněl? No jasně, na meč! Ale s mečem je to složitě... Všechna výstroj slouží k mé

ochraně, proti útokům zvenčí. Meč může útočit, podniknout výpad. Můžu jím šermovat na všechny strany, odrážet rány, ale i zabít. Meč zabil zlého Goliáše, ale také hubil proroky (Jr 2,30).

Bojovník Boží však má „meč Ducha, jímž je slovo Boží“. To jsi nám, Pane, přislíbil mocnou zbraň. Ale také nebezpečí, když tvoje slovo jde do světa spolu s tím lidským. A někdy se to míchá a těžko rozlišuje. Mluvil ke mně prorok anebo hlupák? Píšu kázání nebo blábol? Jsou rady přítele Boží vůli pro mě nebo jen naivní smyšlenkou? Bůh sud'. Ještě k tomu máme přislíben další dar Ducha, a to dar rozlišování. Slovo, když je od Boha, i z úst člověka uzdravuje, potěšuje, vnáší pokoj. „Je živé, mocné, ostřejší než dvousečný meč“ (Žd 4,12). Slovo jen lidské může zraňovat, rozdělovat i znepřátelit, ba i zabít. A takhle to máme namícháno i v církvi. „Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod“ perem Pavlovým (2 Tm

4,2) a Ježíšovo doporučení: „...když někdo nebude chtít slyšet vaše slova, vyjděte ven a setřeste prach svých nohou“ (Mt 10,14).

Jakým způsobem má církev tlumočit Boží slovo a vůli, má se prosazovat a zviditelňovat, najímat PR manažery, pronikat do médií, škol, politiky – jak moc a za jakou cenu?

Nebo jen tiše sloužit malému stádcí věrných a chápaných? Cesta církevní služby je klikatá a má být dle mého vedená heslem „učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce“ (Mt 11,29).

„Nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce“. Tato slova zapsaná v Janově evangeliu (6,65) Ježíš řekl po roztržce s některými učedníky. Mluvil o své oběti a jejím svátostném zpřítomnění, mnozí neporozuměli a odešli, neměli víru. I naše víra je darem Božím. Krásně a lahodně mi zní Petrovo vyznání: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života“.

František Tichý

Chválíme tě, svatý Bože, za tvou velkou lásku k nám, zvláště pak za to, že se nám dávaš poznat ve svém Synu. Prosíme, způsob svým svatým Duchem, abychom Ježíši Kristu rádi naslouchali, dobře mu rozuměli a poslušně plnili to, co nám ukládá. Dej, ať tebou bohatě obdarování, rozdáváme všem, kdo také potřebují uslyšet a přijmout tvé radostné poselství.

V Českém zápasu jsme již několikrát upozornili na pozoruhodnou, loni vydanou knihu Karmelitánského nakladatelství Chrám uprostřed tržiště, v níž autor, brněnský biskup bratr Juraj Dovala popisuje blahodárné účinky meditace a skrze konkrétní náměty učí, jak s Bohem prožívat nejen chvíle sváteční, ale především chvíle všedních, i těch nejvšednějších dnů. Tento letní čas stále ještě trávíme mnozí v přírodě, a tak jsme zde z knihy pro inspiraci vybrali několik úryvků vztahujících se k meditaci v tomto Božím „ateliéru“.

Jezero

Jezero je symbolem pokoje a moudrosti. Je hluboké a klidné. Stačí si sednout na břeh jezera a dívat se na jeho hladinu - meditovat začneme samovolně. Pokoj a mír večerní hladiny nás vtáhnou do své nadčasové dimenze.

Meditace

Sedím na břehu jezera a vnímám jeho klid. Medituji. Hladina je čistá, vyrovnaná a harmonická. Jako moje mysl. Medituji v míru. Jsem spřízněná s celou Zemí a s Božím stvořením. Jsem naplněná moudrostí, hloubkou a klidem jezera...

Oheň

Oheň je krásný živel. Oheň je světlo i teplo. V každém ohni se nám dává kousek Boží milosti.

Oheň je nespoutaný, divoký, zničitelský i zehňavý, přináší teplo, ale i zkázu, slzy a bolest. Když mu rozumíme, je pro nás požehnáním. Hazardujeme-li s ním, potrestá nás i s úroky.

Podle řecké mytologie šel Prometheus pro oheň až na Olymp, za což zaplatil nikdy nekonečným utrpením. Podle Herakleita je oheň prapůvodní látkou, ze které vznikl celý kosmos. Možná viděl anděla Páně v ohnivém keři. Eliáš prosil o oheň z nebe a v ohnivém voze byl vzat ze světa. Oheň je ikonou Boha a Božího světla.

Za letních nocí prožíváme krásné a kouzelné okamžiky, když sedíme okolo ohně a sledujeme nekonečnou hru jeho nespoutaných jazyků. Vnímejte záblesky prastvoření, vnímejte Boží světlo a teplo.

Meditace

Sedím u ohně. Nahlížím do jeho čarovného světa. Medituji. Oheň je odvčkový, nekonečný, zářivý, hřejivý, laskavý, krásný, plný energie. Oheň je symbolem božího života. Oheň je živlem světla. Medituji.

V přítomném okamžiku sleduji oheň. Svoji mysl a duši sjednocuji s ohněm - živým symbolem Ducha svatého. Medituji.

Oblaka

Vítr maluje na oblohu jako na své plátno nezaměnitelné obrazy: oblaka. Oblaka jsou tak různorodá, originální a nekonečně krásná. Děláme velkou chybu, pokud jim nevěnujeme více pozornosti. Už jsem strávil mnoho času

pozorováním oblak a zjistil jsem, že když je pozoruji delší dobu, nacházím v nich obrazy, které člověk při běžném pohledu nemá šanci zachytit. Patříte-li mezi milovníky estetiky, hry přírody, větru a Boží fantazie, meditujte s oblaky a s oblohou...

Meditace

Kdekoli pozoruji oblohu. Sleduji barvu a tvary oblaků. Neanalyzuji, nezkoumám, co mi připomínají, nehledám účelově, co znázorňují, jen je tiše a se zatajeným dechem sleduji. Medituji. Pozoruji oblohu a oblaka, jsem tady a teď. Když mi samy něco naznačí, povědí, odhalí, přijmu to. Medituji však beze snahy něco v nich objevit. Bez nátlaku a násilí myslí. Pozoruji oblohu a mraky. Bůh je strůjcem míru, jsem dítětem a poslem Božího míru. Medituji.

ČÍSI NEVIDITELNÁ RUKA

Bohumil Žďichynec

Čísi ruka neviditelně objala bílý kámen Montmartru
v neposkvrněném početí na Hoře mučedníků.

Pod schody baziliky Sacré-Coeur bije srdce Guillaumea Apollinaira
na narozeninovém dortu Marca Chagalla.

V malé kavárničce číšník rozkrojil dort a nabídl oběma hostům.
Když snědli dort a vypili kávu, přiletěl odkudsi překrásný motýl.

Dívka v modrém se naklonila k zrcadlu
a básník prostě touhy Chagalla poprosil:

zachyt tu krásu dívky do nejmenšího detailu,
odraz její duše na mém selfičku, biočip zázraku kdesi se narodit
a na Montmartru přežít.

Moje Paříž

Olga Nytrová

Co jsi to Paříži se mnou udělala
srpnový deštík opláchl nábřeží Seiny
Žluté listí roznáší vítr předčasně
Přísné schody z nábřeží
mají tančící zábradlí

Secesní kavárna u Eiffelovy věže
cappuccino ve skle s tančící nožkou
zavonělo léčivou skořicí
a vanilkou dětství

Sloky básníků tančí po obloze
větrná Paříži vymetáš všechny
kouty duše

Vše co se ve mně zastavilo
je náhle opět v pohybu

Básně otištěné v tomto čísle ČZ jsou vybrány z knížky Doteky Francie, kterou vydalo nakladatelství Časopis XB-1 v r. 2016.

A sedmý den Bůh požehnal

V knize Genesis čteme v kapitole 2. o dnu odpočínutí, v němž vrcholil stvořitelské Boží dílo. Sedmý den je oddělen k odpočínutí a obecenství Boha s člověkem: *Tak byla dokončena nebesa i země se všemi svými zástupy. Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal a sedmého dne přestal konat veškeré své dílo. A sedmý den Bůh požehnal a posvětil, neboť v něm přestal konat veškeré své stvořitelské dílo.*

Co nám, lidem žijícím ve 21. století, říkají výše uvedené verše Písma? A chápe vůbec dnešní člověk jejich smysl a význam? Naši prarodiče, narození v době rakousko-uherské monarchie, se ustanovením o dnu odpočinku po celotýdenní těžké manuální práci důsledně řídili a snažili se vše stihnout do sobotního večera, aby ráno, slavnostně oblečení odešli na mši svatou do kostela. Po příchodu domů následoval nedělní oběd a odpoledne se užíval zasloužený odpočinek s dětmi či vnoučaty, nebo se šlo na besedu k sousedům a pan otec si zašel na besedu do hospody, kde se probíraly všechny novinky v obci. Tak tomu bylo od nepaměti. Ale čas oponou trhnul - jak říká klasik - a po hrůzách první světové války v letech 1914 - 1918, kdy mnoho mužů padlo v bojích a další zůstali nezvěstní, se časy rychle měnily a Zlo opět vítězilo již v roce 1933 a vyvrcholilo v podobě druhé světové války. Naši rodiče neměli ani pomyslení na nějaký odpočinek, protože prvotní bylo přežít a zajistit potraviny pro rodinu. Po roce 1948 byla nastolena v naší zemi komunistická diktatura a velmi tvrdý proticírkevní kurz, ve kterém mnozí duchovní skončili ve vězení či po odebrání státního souhlasu (nezbytného pro výkon duchovenské služby) v továrnách atd. A to vnímala již moje generace na základní a střední škole, při vysokoškolském studiu, během vojenské služby a v zaměstnání až do listopadu 1989. Pracovalo se každou sobotu dopoledne, později každou druhou sobotu a teprve po roce 1968 byla sobota volná, tedy teoreticky, prakticky se ale tzv. dobrovolné pracovní soboty, nejrůznější brigády. Stachanovci a úderníci s titulem hrdina socialistické práce lámali pracovní normy a rekordy za cenu zničeného zdraví a předčasněho odchodu do invalidního důchodu. Bohužel byly mezi nimi i ženy, které dávaly přednost práci před výchovou svých dětí a rodinným životem...

Situace se po listopadu 1989 změnila, dobrovolně povinné směny a brigády se staly minulostí, hranice se otevřely a do mnoha zemí se dostaneme jen s platným občanským průkazem, bez pasu, bez víza, bez devizového příslibu a výjezdni doložky.

Když jsem byl ve Svaté zemi - Izraeli, byl jsem svědkem úsměvné příhody, kdy o sabatu, šabat, šabelesu - tedy v sobotu, jehož svěcení je dáno v Desateru (Ex 20,8-11), mne požádal jeden ortodoxní Žid před svým domem o pomoc - vypadla mu doma elektrická pojistka a on ji nesměl dle své víry zapnout. V hotelu zase nemohou

zmáčknout ani tlačítko ve výtahu atd. Viděl jsem jednoho Žida, jak hrozí na řidiče osobního automobilu, který porušil šabes a řídil své auto atd.

Také v Česku věřící v Církví adventistů sedmého dne svítí sobotu jako den odpočinku.

Moje dcera žije velmi dlouho v Bavorsku a i v této konzervativní spolkové zemi se dodržuje nedělní klid, nepracuje se ani na zahradě, nepere prádlo atd. a svěť se značný počet církevních svátků - festů. Téměř každá rodina je buď v římskokatolické nebo v evangelické církvi, děti mají své mateřské školky obou vyznání a ve škole je náboženství (Religion) povinné od první třídy. Je podle mě chyba, že výuka náboženství nebyla v naší republice obnovena po listopadu 1989 jako povinný předmět.

Život se ale podstatně zrychlil a mnozí se stali workoholiky, závislími na své práci a profesi, trpícími nespavostí a mnozí jsou v péči svých osobních psychoanalytiků či psychologů či dokonce psychiatrů a ani na dovolené se

neobejdou bez svého chytrého mobilu a notebooku. Hledají pak útočiště třeba v tichu a meditaci klášterní cely, kde si přerovnávají dosavadní životní styl a priority při mlčení nebo rozhovorem se svým mediátorem.

Odpočinek po práci je velmi důležitý, tělo potřebuje regenerovat a obnovovat své síly. Jiný extrém je nicméně ten, kdy se mnozí vyhýbají práci, vymlouvají se na všechny možné nemoci a žijí raději z nejrůznějších sociálních podpor. To je též velmi špatný příklad pro jejich děti, které pak mají velké problémy po nástupu do školky a základní školy.

Lenost nepochybně občas potká každého z nás, když se nám nechce udělat to, co udělat máme a musíme bojovat sami se sebou. Zde je nicméně nutno nad leností zvítězit, protože poctivá práce, která nás baví a kterou máme rádi, je smyslem našeho bytí na této Zemi.

A tak buďme rozumní a rozdělme si, jak je psáno v Bibli, svůj týden na dny pracovní a na den odpočinku, který věnujeme Bohu, své rodině a blízkým. Odměnou nám bude zklidnění, vyrovnanost a radost z nově nabytého smyslu našeho života. **Pavel Hýbl**

S úsměvem

Třidevadesátiletý papež Lev XIII. se loučil s mladým biskupem, který byl zjevně smutný. Papež se ho ptal po důvodu a biskup upřímně vyznal: „Svatý otče, kdo ví, zdali vás za čtyři roky zase uvidím.“ „Ale, ale,“ řekl papež, „proč chcete klášter hranice Boží prozřetelnosti? Můžete přece žít déle než čtyři roky.“

Velmi stará sestra říká farářovi, který se stěhuje na nové místo: „Já nevím, co si tu bez vás počneme.“ Farář jí uklidňuje slovy: „Brzy dostanete lepšího faráře, než jsem byl já.“ Ale sestra má na to svůj názor: „Tak to říkají všichni, ale ve skutečnosti to bylo doposud vždycky horší.“

Farář otevře noviny a čte v nich oznámení o své smrti. Polekaně telefonuje svému biskupovi, aby jej uklidnil. Biskup odpovídá: „Samozřejmě, že jsem četl noviny. Ale ještě mi, prosím, řekněte, odkud voláte?“

Zprávy

Z výtvarné dílny v Lounech 9. 8. 2018

Varhanní koncert a výtvarná dílna v Lounech

Letos jsme se již potřetí rozhodli obohatit prázdninový čas dětem i dospělým v Lounech nabídkou „komponovaného“ programu pro celou rodinu. 9. srpna jsme uspořádali letní koncert varhanní hudby, na němž zazněly skladby barokních autorů z německé jazykové oblasti a díla francouzských hudebních skladatelů 19. století. Souběžně s koncertem probíhala výtvarná dílna pro děti, v níž se

účastníci pokusili ztvárnit chrám, kostel, podle vlastní fantazie nebo se mohli nechat inspirovat připravenými obrázky a fotografiemi nejrůznějších sakrálních staveb z celého světa. Těší nás, že si dva mladí autoři vybrali náš sbor a vytvořili jeho „3D“ modely, které nyní zdobí interiér kostela. Děti používaly rozmanité výtvarné techniky, využily prakticky všechno, co bylo možné lepit, stří-

hat, všelijak ohýbat nebo pomalovat barvami. Někteří z účastníků se mírně odchýlili od tématu, takže nám v chrámu Páně zanechali obrázky domečků a kytiček nebo např. plážové obuvi, ale i tak dílnička splnila svůj účel a nyní si návštěvníci bohoslužeb a náhodní hosté mohou díla prohlédnout při vstupu do kostela.

Zdařilý projekt mohl proběhnout díky finanční podpoře Městského úřadu v Lounech a díky obětavosti pana varhanáře Češíra, který přijel během bezprostřední přípravy na koncert do Loun, aby svým odborným zásahem odstranil závady způsobené teplotními změnami.

Velké poděkování patří interpretce MgA. Janě Marcinkové z Klatov a všem nadšeným posluchačům i malým výtvarníkům a jejich rodičům.

**Helena Smolová,
farářka v Lounech**

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 27.8. 2018, 20.00

PRAGUE BRASS ENSEMBLE

Jan Kalfus – varhany

J. S. BACH, A. DVOŘÁK, W. A. MOZART, G. GERSHWIN

úterý 28.8. 2018, 17.00

Michal Hanzal – varhany

František Bílek – trubka

G. F. HÄNDEL, J. S. BACH, G. P. TELEMANN, W. A. MOZART

středa 29.8. 2018, 17.00

Jan Kalfus – varhany

Yvona Škvárová – mezzosoprán

J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

středa 29.8. 2018, 20.00

PRAGUE STRING ORCHESTRA

Adéla Vondráčková – housle

Vratislav Vlha – hoboj

W. A. MOZART, J. S. BACH, A. VIVALDI, A. DVOŘÁK

čtvrtek 30.8. 2018, 17.00

SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS

Michal Hanzal – varhany

Martina Bauerová – soprán

František Bílek – trubka

J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

pátek 31.8. 2018, 17.00

Zuzana Němečková – varhany

Petr Příbyl – viola / viola

J. S. BACH, G. P. TELEMANN, W. A. MOZART, C. FRANZ

pátek 31.8. 2018, 20.00

VIVALDI ORCHESTRA PRAGA

Václav Návrat – barokní housle

Yvona Škvárová – mezzosoprán

W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL

sobota 1.9. 2018, 17.00

Bohumír Rabas – varhany

Miroslav Kejmar – trubka a křídlovka

A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL, T. ALBINONI, J. PACHELBEL

sobota 1.9. 2018, 20.00

CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA

Štěpánka Heřmánková – soprán

Miroslav Laštovka – trubka

A. VIVALDI, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. GERSHWIN

neděle 2.9. 2018, 17.00

Zuzana Němečková – varhany

Věra Likérová – soprán

G. CACCINI, J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART

neděle 2.9. 2018, 20.00

VIVALDI ORCHESTRA PRAGA

Václav Návrat – barokní housle

A. VIVALDI, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

Z ekumeny

KATOLICKÝ TÝDENÍK: STRACH NENÍ DOBRÝ SPOLEČNÍK

„Nebojte se!“ Věta, kterou pronesl Ježíš ke svým ustrašeným učedníkům a která stála na počátku jejich přerodu v odvážné apoštoly. Ta dvě slova se v Bibli objevují často. Bůh mnohokrát ujišťuje člověka, že strach mu není dobrým společníkem.

Stejná slova „Nebojte se!“ zazněla i o téměř dva tisíce let později na počátku demontáže komunistického totalitního režimu v Evropě. Pronesl je Jan Pavel II. při své první návštěvě rodného Polska v roce 1979. Když měl přijet, tamní polský komunistický režim vsadil na osvědčený recept, a aby odradil lidi od návštěvy papežských bohoslužeb, začal ve společnosti šířit poplašné zprávy, že je mezi lidmi epidemie nakažlivé nemoci a že účastí na společných shromážděních ohrozí vlastní zdraví či životy. Přesto jich přišly statisíce. Překonali strach. A po papežově pověstné výzvě „Nebojte se!“ dokráčeli Poláci postupně jako první komunistická země v Evropě ke svobodě. My jsme se naopak přestali bát, až když režim skomíral.

Možná i zde leží jeden z klíčů k našim dnešním strachům. „Komunisté nás totiž naučili žít uzavřeni ve svém vlastním baráku a o nic se nestarat,“ poznamenal v nedávném rozhovoru pro KT P. Ladislav Heryán. Radost z nabytí svobody v roce 1989 pak netrvala dlouho a brzy se začalo mluvit o tzv. ukračené revoluci. „Po revoluci totiž naši zemi převlácovala vlna rychlých zbohatlíků, divoký kapitalismus, který s polovinou společnosti totálně zametl. Z toho, co jsme nabyli, těži dnes jen někteří, zatímco jiné tato vlna uzavřela v jejich světě, z něhož se nemají šanci nikdy dostat. Takže nemají žádné velké perspektivy, žijí v sociální pasti. Výsledkem je, že tito lidé mají strach a volí nějaké zachránce, kteří jim nalžou, že je z těch pastí dostanou. Nebo si volí lidi, skrze které se druhé polovině společnosti mstí. Naše společnost je takto rozryta,“ shrnul v rozhovoru výstižně P. Heryán.

Jak by se ale v této nelehké situaci měli chovat křesťané? Nechceme-li se uzavřít do svých strachů, musíme tento „temný les plný démonů a čarodějnic“ (P. Heryán) nejen demaskovat, ale hlavně objevit, že Bůh náš svět neopustil a je tu s námi. Jeho ujištění „Nebojte se“ prochází ostatně celým Písmem (i tímto dnešním tématem) jako červená nit – od Davida až po Marii, pastýře a apoštoly. Vzpomeňme jen krásný Žalm 23, kde se praví: „I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty.“ (Žalm 23,4)

Jan Paulas, www.cirkev.cz

Varhanický kurz v ČT

Česká televize odvysílá reportáž o jubilejním XXV. kurzu varhaníků a zpěváků naší církve. Uvede ji v rámci Křesťanského magazínu v neděli 2. září od 13:40 hodin na ČT2. Setkání začínajících i pokročilých hudebníků se konalo letos v Olomouci od 10. do 18. 8. a na programu byly také veřejný koncert účastníků kurzu nebo songová liturgie v Husově sboru.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Ke komu bychom šli?

Vypisujte písmena z horní tabulky v pořadí daném čísly ve spodní tabulce.

A	V	A	Á	I	Ě	O	O	M
N	V	V	O	P	S	H	N	Ž
Y	T	E	L	É	A	T	Č	Š

2	24	27	8	23	16	12	25	7
18	13	15	21	1	10	20	3	22
6	26	4	11	19	14	5	17	9

(Řešení z minulého čísla: Večeře Páně)

Jana Krajčířiková

Změna programu vyhrazena.

Brněnská diecéze Církve československé husitské
vás srdečně zve na

Diecézní pouť: 100 let Československé republiky

15. září 2018 - Hodonín

10.00 - slavnostní bohoslužba za účasti patriarchy ThDr. Tomáše Butty a brněnského biskupa Mgr. Juraje Dvořáka /sbor Církve československé husitské, Dvořákova 2/

11.00 - pietní akt u sochy TGM

13.30 - Pomníky TGM - výstava spojena s přednáškou Mgr. Hany Sýkorové /výstavní prostory Sálu Evropa/

14.30 - Komentovaná prohlídka stálé expozice: TGM a jeho rodný kraj s ředitelkou Masarykova muzea v Hodoníně Mgr. Irenou Chovančíkovou / Masarykovo muzeum v Hodoníně /

2018 HODONÍN

